

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 334/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. júna 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], právne zastúpeného advokátom JUDr. Ing. Michalom Ševčíkom, URBÁNI & Partners s. r. o., Skuteckého 17, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16 CoP 85/2015-114 zo 4. februára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. mája 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 16 CoP 85/2015-114 zo 4. februára 2016 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu zo 4. februára 2016“).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že rozsudkom krajského súdu zo 4. februára 2016, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota (ďalej len „okresný súd“) č. k. 2 P 21/2015-93 z 23. septembra 2015 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu z 23. septembra 2015“), došlo k právoplatnému zamietnutiu jeho návrhu na zníženie výživného na maloleté deti.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že *«predmetné rozhodnutia porušili základné práva a slobody a to najmä právo na spravodlivý proces a právo vlastníť majetok garantované Ústavou Slovenskej republiky, keď odopreli ochranu týmto subjektívnym právam sťažovateľa svojou rozhodovacou činnosťou. Zamietnutie návrhu je potrebné vnímať v súvislostiach daného prípadu, kedy sťažovateľ využili všetky dostupné právne prostriedky, aby poukázal na podstatnú zmenu pomerov na jeho strane, keď jeho majetková a sociálna situácia nezodpovedá stavu, kedy došlo k určaniu pôvodnej výšky výživného k mal. deťom...*

Je zrejmé, že sťažovateľ súdu preukázal svoje vlastnícke pomery, sociálnu i rodinnú situáciu a na základe toho podal návrh na zníženie výživného. Ani tu však nedosiahol spravodlivý výsledok, keď ich argumenty neboli vyložené v súlade s právnym poriadkom a preto rozhodnutia považuje za nezlučiteľné s interpretáciou a aplikáciou zákonov s ohľadom na ústavnoprávny rámec, a ich závery sú teda neodôvodnené a arbitrárne. ...

Nebolo vzaté totiž v úvahu, že:

pokiaľ ide o stav, ktorý tu bol v čase predchádzajúceho určovania vyživovacej povinnosti (rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/60/2012 v spojení s rozsudkom OS Banská Bystrica sp. zn. 9C/140/2011), tak tento stav sa podstatne zmenil, pretože:

- sťažovateľ nepodniká; podnikateľskú činnosť ukončil 20.12.2011

z dôvodov neúspešnosti, o čom predložil konajúcemu súdu výpis zo ŽR SR. Zatiaľ čo pri predchádzajúcom určovaní výživného (rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/60/2012 v spojení s rozsudkom OS Banská Bystrica sp. zn. 9C/140/2011) súdy prihliadli na to, že za rok 2010 dosahoval sťažovateľ priemerný mesačný príjem 712,36 EUR, v ďalšom období už tento príjem nedosahoval. V novom súdnom konaní Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16CoP/85/2015-114 v spojení

s rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 2P/21/2015-93 preto jednoznačne príjem sťažovateľa poklesol, a oproti predošlému stavu je tento pokles o 712,36 EUR len preto, že už nemá iný príjem ako zo závislej činnosti.

- V predchádzajúcom rozhodnutí (rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/60/2012 v spojení s rozsudkom OS Banská Bystrica sp. zn. 9C/140/2011) súdy vychádzali z predpokladaného príjmu 787,64 EUR, nakoľko sťažovateľ ako konateľ spoločnosti [REDAKOVANÉ] za činnosť pre túto spoločnosť nepoberal žiadny príjem. Pozn. výkon funkcie konateľa nie je zo zákona odplatný a tento záver je taktiež arbitrárny. V tomto konaní Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16CoP/85/2015-114 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 2P/21/2015-93 však sťažovateľ preukázal, že za činnosť v prospech spoločnosti mu je vyplácaná mzda vo výške 500 EUR brutto. Z tohto dôvodu už nejestvoval dôvod vychádzať z predpokladaných príjmov, ale len z príjmu reálneho tak, ako bol konajúcemu súdu I. stupňa sťažovateľom zdokladovaný.

- Z vyššie uvedeného vyplýva, že príjmy sťažovateľa nedosahujú sumu 1.500 EUR tak, ako z tejto sumy vyšiel Krajský súd v Banskej Bystrici v rozsudku sp. zn. 17Co/60/2012 v spojení s rozsudkom OS Banská Bystrica sp. zn. 9C/140/2011, pretože príjem z podnikateľskej činnosti (vo výške 712,36 EUR) už sťažovateľ nemal a namiesto predpokladaného príjmu 787,64 EUR vstupuje príjem reálny, vo výške 500 EUR brutto zo zamestnania v spoločnosti [REDAKOVANÉ]

Tiež rozsudkom sťažovateľ vytýka, že vyššie uvedenými skutočnosťami sa dôsledne nezaoberali (vid' odôvodnenie rozhodnutia, ktoré stroho poznamenáva, že nedošlo k podstatnej zmene pomerov, čo je zjavne nesprávne), čoho výsledkom je to, že súdy stroho prevzali sumu 1.500 EUR ako reálnu možnosť sťažovateľa aj s jej odôvodnením bez aplikácie na súčasný stav. Pritom skutočnosti, ktoré zakladali predchádzajúci záver Krajského súdu o príjme 1.500 EUR dnes nejestvujú, o čom mal konajúci súd vedomosť z vyjadrení a návrhu samotného sťažovateľa. Preto závery sú v rozpore so zisteným skutkovým stavom, nakoľko rozsudok I. stupňa zakladá u otca bezprecedentný stav, kedy otec nie je schopný plniť výživné 390 EUR pri svojom príjme 500 EUR brutto, hoci je zjavné, že doterajšie pomery sa podstatne zmenili.

Napokon, ak súd I. stupňa konštatuje, že otec sa vlastným zavinením dosahovanie nižšieho príjmu, tak tento záver je nepravdivý a ničím neodôvodnený. Skutkový stav podľa predchádzajúceho rozhodnutia o výživnom je totiž výrazne iný, a súdu bol preukázaný. ...

Ďalej rozhodnutiam sťažovateľ vytyka, že súdy na jednej strane u otca operovali s možnosťami dosahovania príjmu 1.500 EUR mesačne, avšak u matky bez akýchkoľvek skutočností ponechali rovnaké okolnosti bez povšimnutia:

- Matka tiež ukončila podnikateľskú činnosť [REDAKOVANÉ] a to 17.11.2011;

- Rovnako tak matka mala možnosť zamestnania alebo výhodnejšieho zamestnania, matka je spoločníčka v spoločnosti [REDAKOVANÉ].

... Astma u dieťaťa, ktoré je v školskom zariadení (MS), teda rozhodne nie je tak závažným ochorením, pre ktoré by nemohla vôbec pracovať... Toto v rozsudku nie je ani spomenuté, preto súd rozsudkom preukázal, že nekonal rovnako vo vzťahu ku každému účastníkovi. Rozsudok je teda arbitrárny, rovnako ako postup súdu, keď súd sám napriek právnemu zastúpeniu matky vyhľadával dôkazy svedčiace v neprospech otca ako napríklad ďalšie neuvádzané nákladové položky matky...

Naviac, súdy bez akéhokoľvek dokazovania si osvojil záver o tom, že otec údajne „vlastným zavinením zastáva horšie platené miesto“.

Záverom potom súd nevezal zreteľ na zákonné dôvody zníženia vyživovacej povinnosti, ktorým bola hlavne skutočnosť, že otcovi sa narodilo tretie mal. dieťa (mal. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]) a preto vo vzťahu k tomu nemožno diskriminovať dieťa narodené v manželstve s bývalou manželkou alebo mimo neho (t. j. v súčasnom manželstve, ktoré tiež otec uzavrel).

S ohľadom na uvedené sa rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16CoP/85/2015-114 v spojitosti s rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 2P/21/2015-93 vymyká doterajšej súdnej praxi pri posudzovaní príjmov a zárobkových pomerov a pomery otca vyložil contra legem na ťarchu sťažovateľa, hoci v predošlých konaniach súdy postupovali dôsledne pri zisťovaní príjmov, čo však už pri zániku príjmov v tomto konaní rovnako neučinili.».

Sťažovateľ ďalej poukázal na rozhodnutia ústavného súdu vo veci sp. zn. II. ÚS 9/00, II. ÚS 35/01, III. ÚS 59/00 a sp. zn. III. ÚS 30/07.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd „*nálezom vyslovil, že rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16CoP/85/2015-114, ktorým došlo k potvrdeniu rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 2P/21/2015-93 o zamietnutí návrhu na zníženie výživného došlo k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd*“, zrušil rozsudok krajského súdu zo 4. februára 2016 a prikázal mu vo veci ďalej konať a priznal mu trovy právneho zastúpenia v sume 340,90 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Pokiaľ ide o namietané porušenie označených práv sťažovateľa rozsudkom krajského súdu zo 4. februára 2016, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, obsahom ktorého je pravidlo, že sťažovateľ má právo sa domáhať ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ mohol domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (mutatis mutandis I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Podstatou námietok sťažovateľa je jeho nesúhlas s právnym názorom krajského súdu vysloveným v rozsudku zo 4. februára 2016, ktorým krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu z 23. septembra 2015 ako vecne správny, keď konštatoval správnosť jeho dôvodov. Podľa sťažovateľa krajský súd rozhodol v rozpore so zákonom a jeho rozhodnutie je arbitrárne.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne. Podľa ods. 2 kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený... môže sa obrátiť na súd...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Prvoradou úlohou ústavného súdu je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („iura novit curia“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (mutatis mutandis napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto

dôvody zjavne jednostranné a sú v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Pri posudzovaní otázky, či mohlo byť rozsudkom krajského súdu zo 4. februára 2016 porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods.1 dohovoru, teda či označeným rozhodnutím došlo k ústavne neakceptovateľnému výkladu príslušných hmotnoprávných ustanovení a dané rozhodnutie nesie znaky arbitrárnosti, je potrebné zohľadniť tak odôvodnenie rozsudku krajského súdu zo 4. februára 2016, ako aj odôvodnenie rozsudku okresného súdu z 23. septembra 2015. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku, ktorým zamietol návrh sťažovateľa, uviedol:

„Vykonaným dokazovaním súd mal za preukázané, že u navrhovateľa - otca detí došlo k zmene pomerov tým, že mu pribudla ďalšia vyživovacia povinnosť k maloletému dieťaťu [REDAKOVANÉ]. V čase, kedy jeho terajšia manželka bola tehotná a vedel, že mu pribudne ďalšia vyživovacia povinnosť, aj napriek tejto skutočnosti uzavrel dohodu o zmene pracovného pomeru z pozície konateľa spoločnosti a riaditeľa prevádzky porúch na iný druh práce a to na prácu majstra porúch, pričom podľa predchádzajúcej pracovnej zmluvy jeho hrubá mzda činila 500 Eur a v súčasnosti 450 Eur mesačne. Možno teda konštatovať, že navrhovateľ dobrovoľne podpísal dohodu o zmene pracovnej zmluvy a vlastným zavinením si privodil zníženie príjmu. Z uvedeného dôvodu preto súd nebral do úvahy zníženie príjmu otca ako zmenu jeho pomerov, naopak súd takéto konanie otca troch maloletých detí považuje za nezodpovedné. Keďže otcovi pribudla ďalšia vyživovacia povinnosť mal by vyvinúť väčšiu aktivitu a viac sa snažiť nájsť si výhodnejšie a lepšie

platené zamestnanie. Otec detí vedel už počas tehotenstva svojej manželky, že narodením ďalšieho dieťaťa sa zmenia jeho pomery, avšak ani v tomto období sa neusiloval vylepšiť si svoju finančnú situáciu tak, aby v budúcnosti bol schopný plniť si vyživovaciu povinnosť k maloletým deťom v dostatočnej miere. Aj napriek tomu, že na pojednávaní tvrdil, že si hľadal inú prácu túto okolnosť hodnoverným spôsobom nepreukázal.

Čo sa týka celkových pomerov matky detí súd zistil, že pomery u nej od posledného rozhodnutia o výživnom sa výrazne nezmenili, nakoľko aj naďalej je na materskej dovolenke a poberá rodičovský príspevok. Je nevyhnutné pripomenúť a zdôrazniť, že matka zabezpečuje nepretržitú a celodennú starostlivosť o dve maloleté deti, zabezpečuje im stravovanie, ošatenie, bývanie, nákup bežných potrieb, liekov, školských pomôcok, takže deťom poskytuje komplexnú starostlivosť, naproti tomu otec prispieva na výživu a výchovu detí stanovenými finančnými čiastkami. Ako sám doznal, nerealizuje ani stretnutia s deťmi, hoci mu to umožňuje právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu. ...

Pre porovnanie životnej úrovne maloletých detí [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] s otcom detí je v tomto smere nevyhnutné uviesť, že otec v lete tohto roku absolvoval pobyt spolu s manželkou a ich dieťaťom pri mori a taktiež životnú úroveň matky s deťmi odráža aj skutočnosť, že jej bol priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci rozhodnutím Centra právnej pomoci v Rimavskej Sobote zo dňa 21. 07. 2015.

V predmetnej právnej veci súd zamietol návrh navrhovateľa z dôvodu, že síce bral do úvahy skutočnosť v tom smere, že mu pribudla ďalšia vyživovacia povinnosť, čo sa považuje za výraznú zmenu pomerov odôvodňujúcu zmenu súdnych rozhodnutí, avšak na druhej strane matka zabezpečuje výchovu dvoch maloletých detí, ktoré medzičasom od posledného rozhodnutia vyrástli a teda zvýšili sa náklady na ich výchovu a výživu, čo odôvodňuje zmenu súdneho rozhodnutia o zvýšení výživného, preto súd pri rozhodovaní dospel k takému záveru, že v záujme zachovania rovnakej životnej úrovne otca detí ako aj maloletých detí, návrh na zníženie výživného zamietol, pričom bral do úvahy aj skutočnosť, že otec detí vlastným zavinením v súčasnosti zastáva horšie platené miesto a nevyvíja dostatočné úsilie na to, aby sa jeho pomery zmenili, nakoľko súd nezistil vážne prekážky, ktoré by bránili otcovi deti v pomerne dlhom časovom úseku nájsť si lepšie platenú prácu.“

Krajský súd svojím rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny, keď uviedol:

„Podľa § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 toho istého ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozhodnutia. Aj podľa názoru odvolacieho súdu v súdnej veci nedošlo k takej podstatnej zmene pomerov, ktorá by odôvodňovala zníženie výživného pre maloleté deti [REDAKOVANÉ]. Okresný súd v konaní riadne zistil skutkový stav veci, z ktorého vyvodil aj správne právne závery. Okresný súd aj keď dospel k záveru, že k zmene pomerov na strane otca maloletých detí došlo, tým, že sa mu znížil mesačný príjem (hrubá mzda sa mu znížila z 500,00 € na 450,00 € mesačne), a že mu pribudla ďalšia vyživovacia povinnosť k maloletému [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], neboli splnené podmienky na zníženie výživného vzhľadom k tomu, že k zmene pomerov došlo aj na strane maloletých detí [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], keď od ostatnej úpravy výživného uplynula doba 3 rokov a 7 mesiacov do rozhodnutia súdu prvého stupňa. Súd prihliadol na tú skutočnosť, že maloletá [REDAKOVANÉ] navštevuje 9. ročník základnej školy, je vo veku 15 rokov a maloletý [REDAKOVANÉ] je už v súčasnosti vo veku 6 rokov. Odvolací súd v ďalšom len poukazuje na dôvody rozsudku okresného súdu, s ktorými sa v celom rozsahu stotožňuje (okrem výroku o nepriznaní náhrady trov právneho zastúpenia právnej zástupkyňi matky dieťaťa).“

Z obsahu odôvodnenia rozsudku krajského súdu zo 4. februára 2016 vyplýva, že krajský súd sa otázke zmeny pomerov majúcej vplyv na výšku výživného venoval ústavne akceptovateľným spôsobom, keď poukazuje na ustanovenie § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku sa stotožnil s odôvodnením rozsudku okresného súdu z 23. septembra 2015, ktoré je podrobné a vyčerpávajúce.

Právne hodnotenie veci sťažovateľa realizované krajským súdom nevykazuje znaky svojvoľného rozhodnutia ani rozhodnutia neodôvodneného či vychádzajúceho zo zjavného

omylu v skutkových, resp. právnych otázkach. Nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) pritom rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu potvrdzujúceho závery okresného súdu nestotožňuje, sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že nie je ďalšou inštanciou všeobecného súdnictva oprávnenou zasahovať do výsledkov súdneho konania, pokiaľ sú tieto svojimi účinkami zlučiteľné s obsahom základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. Z ústavnoprávneho hľadiska teda niet žiadneho dôvodu pre spochybňovanie záverov rozsudku krajského súdu, a preto ústavný súd považuje sťažnosť za zjavne neopodstatnenú, na základe čoho ju bolo namieste odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ, právne zastúpený advokátom, ktorý koncipoval samotnú sťažnosť, v sťažnosti namieta aj porušenie základných práv podľa čl. 20 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“), avšak v petite svojej sťažnosti tieto práva neuvádza. Keďže ústavný súd je podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania, namietané porušenie základných práv podľa týchto článkov ústavy a dodatkového protokolu ústavný súd považoval iba za súčasť argumentácie sťažnosti sťažovateľa.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júna 2016